OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM.

Rok I. 1 sierpnia 1932 r. № 6.

EGZEKUCJA SĄDOWA

ORGAN ZAWODOWO-KORPORACYJNY
KOMORNIKÓW SĄDOWYCH

Cena numeru Zł. 1.50

W A R S Z A W A

TREŚĆ:

Wydawca: **Zarząd Główny Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzeczypospolitej Polskiej w Okręgach Sądów Apelacyjnych Warszawskiego, Lubelskiego i Wileńskiego.**

Komitet Redakcyjny: **Wł. Jarczyk, H. de Castro Lacerda, T. Mieczyński**

Redaktor: **Władysław Jarczyk.**

Adres Redakcji i Admin.: **Warszawa, ul. Kredytowa 16 m. 29,** lokal Zrzeszenia Komorników Sądowych Rzplitej Polskiej.

Konto P. K. O. 23.452

Redaktor przyjmuje codziennie (oprócz sobót i świąt) przy ul. Miodowej 11 m. 6 od godziny 16—18-ej.

Prenumerata miesięczna — zł. 4.50, kwartalna — 13.50.
Cena ogłoszeń: Strona — 100 Zł., 1/2 str. — 50 Zł., 1/4 str: 25 Zł., 1/8 str. — 12 Zł., 1/16 str. — 6 Zł.

Rękopisów redakcja nie zwraca.

Z wiarą w lepsze jutro.

W numerze dzisiejszym czytelnicy znajdą nasz wywiad z p. wice-ministrem sprawiedliwości Sieczkowskim, w którym staraliśmy się poruszyć najbardziej interesujące ogół komorników w Polsce sprawy i otrzymać odpowiedź na dręczące wszystkich pytanie: Co przyniesie nam jutro?

Ze względu na to, że interesujące nas zagadnienia będą przedmiotem rozważań Ministerstwa Sprawiedliwości dopiero po ukończeniu prac nad ustawą o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, obecnie trudno jest jeszcze wypowiedzieć sąd o ujęciu żywotnych spraw ogółu komorników w przyszłych rozporządzeniach Ministerstwa Sprawiedliwości.

Obecnie już możemy mieć przekonanie, że czynniki miarodajne z zupełnem zrozumieniem odnoszą się do spraw komornikowskich i że ostateczne decyzje Ministerstwa Sprawiedliwości zapadną po wysłuchaniu głosu organizacji zawodowej Zrzeszenia Komorników Sądowych, i że podstawą dla tych decyzyj będzie zrozumienie ciężkiej i odpowiedzialnej pracy komornika. Wynurzenia p. ministra Sieczkowskiego dają nam zupełną gwarancję, że sprawy komornikowskie w całej rozciągłości traktowane będą objektywnie, a Jego wiedza i doświadczenie są rękojmią, że nasza jutrzenka będzie lepszą, gdyż jest budowaną dla dobra sprawy egzekucji sądowej i urzędu komornika.

W Ministerstwie Sprawiedliwości.

(Nasz wywiad z p. wice-ministrem Sieczkowskim).

W związku z opracowaniem ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem i zapowiadaną zmianą organizacji instytucji komorników sądowych ukazało się tyle najrozmaitszych, często z sobą sprzecznych informacyj i niepokojących pogłosek, szczególnie co do stanowiska komorników na tle nowych praw, zwróciliśmy się do p. wice-ministra sprawiedliwości Sieczkowskiego z prośbą o poinformowanie nas o stanowisku Ministerstwa Sprawiedliwości w powyższych sprawach.

P. minister Sieczkowski, czyniąc zadość naszej prośbie, wypowiedział co następuje:

— Komisja ministerjalna rozpoczęła swoje prace nad projektem ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem 18 lipca narazie w szczupłym składzie. Po ukończeniu tych prac wyniki obrad Komisji omówione będą w szerszem gronie. Obecnie więc w skład Komisji, obradującej pod mojem przewodnictwem, wchodzą: p.p. sędzia S. N. Wł. Dbałowski, prokurator S. N. Jaszczurowski, wice-prezes S. O. Sitnicki i jako sekretarz Komisji z prawem głosu p. Tadeusz Szymański. Prace nad projektem ustawy potrwają w Ministerstwie do końca września. Nie będziemy szczędzili wysiłków, aby na początku października projekt ustawy mógł być złożony Radzie Ministrów. Ustawa o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, aby mogła wejść w życie z dniem 1-go stycznia 1933 roku jednocześnie z nową ustawą postępowania cywilnego i kodeksem cywilnym, a to jest konieczne, będzie wprowadzona w drodze dekretu, gdyż droga ustawodawcza byłaby zbyt długą.

— Czy należy spodziewać się, że Komisja Ministerjalna poczyni zmiany w projekcie Komisji Kodyfikacyjnej?

— Trudno przesądzać wyniki prac Komisji Ministerjalnej, ale, oczywiście, pewne zmiany zostaną dokonane. Naszem zadaniem jest ująć ustawę o postępowaniu egzekucyjnem jaknajbardziej praktycznie, dostosowując ją do wymogów życia i uczynić ją jasną. Chcemy usunąć istniejące obecnie w postępowaniu egzekucyjnem luki i uczynić bardziej elastycznem. Nowe prawo egzekucyjne będzie znacznie się różniło od obowiązującego obecnie, które, jak wykazało życie, nie było zawsze doskonałe. Wskażę chociażby na obowiązek, ciążący na komorniku przy egzekucji z klauzuli zapowiadania dłużnikowi, że po trzech dniach dokona zajęcia. W praktyce sprowadziło się to do tego, że dłużnik ukrywał rzeczy, mające uledz zajęciu. Sprawę tę reguluje art. 470 kodeksu postępowania cywilnego, w myśl którego przy egzekucji z wekslu lub czeku zajęcie ma być robione jednocześnie z doręczeniem nakazu egzekucyjnego. Powyższy przepis musi znaleźć odpowiednik i w prawie egzekucyjnem.

— Jakie stanowisko zajmuje Komisja Ministerjalna w stosunku do urzędu komornika na tle nowego prawa egzekucyjnego?

— Komisja Ministerjalna sprawą tą zajmować się nie będzie, gdyż zadaniem jej jest rozpatrzenie prawa postępowania egzekucyjnego. Natomiast wszystkie kwestje, dotyczące komorników, załatwiane będą przez Ministerstwo Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia. Sprawami temi narazie nie zajmujemy się, gdyż musimy przedewszystkiem ukończyć prace prawodawcze.

— Sprawy, dotyczące komorników, — mówi dalej p. minister Sieczkowski, — muszą znaleźć swoje rozwiązanie, gdyż dotychczasowy stan rzeczy nie można uważać za zadawalniający. O przeistoczeniu urzędu komornika na samodzielnego „przedsiębiorcę" oczywiście nie może być mowy, gdyż jest to wszak organ wykonawczy. Obawiałbym się również, ze względów budżetowych, przejścia komorników na etat. W dziedzinie organizacji komorników mamy dwa systemy: b. pruski i istniejący w b. Kongresówce. Każdy z nich ma swoje zalety i wady. Musimy jednak znaleźć coś pośredniego, bardziej odpowiednie tak dla sprawy egzekucji sądowej, jak i dla samego urzędu.

Przedewszystkiem więc należy podkreślić, że obowiązująca dla komorników taksa jest wysoka, a musimy dążyć do obniżenia

kosztów postępowania egzekucyjnego. Pewnem uzasadnieniem wygórowanej taksy dla komorników było to, że komornik poza normalnemi wydatkami musiał myśleć o zabezpieczeniu się na starość. Nie uważam jednak tej formy zabezpieczenia za dobrą i praktyczną dla samych komorników.

— Sprawa zabezpieczenia komorników, — akcentuje p. minister Sieczkowski, — jest bardzo ważna i będzie musiała przedewszystkiem znaleźć rozwiązanie przy opracowaniu nowych przepisów dla komorników. W tej sprawie będziemy porozumiewali się z Ministerstwem Skarbu i Ministerstwem Pracy, aby odnaleźć najlepszą formę zabezpieczenia czy to w ramach ustawodawstwa emerytalnego, czy też ubezpieczeń pracowników umysłowych.

Korzystając, że p. minister Sieczkowski poruszył sprawę taksy, wtrąciliśmy naszą uwagę co do art. 22, który w praktyce wywołuje tyle nieporozumień i trudności przy wyliczaniu kosztów podróży.

— Czytałem głosy w tej kwestji — powiedział p. Minister— i przyznaję, że wyliczenia są dla komorników skomplikowane. Zbyt wiele było jednak narzekań i z drugiej strony. Przed zmianą taksy ta kwestja będzie poddana badaniu, aby była ujętą jaknajbardziej praktycznie dla obu stron.

Następnie zapytaliśmy p. ministra, kiedy nastąpi wprowadzenie instytucji komorników sądowych w Małopolsce. W odpowiedzi usłyszeliśmy:

— Nastąpi to dopiero z chwilą wejścia w życie nowych ustaw o postępowaniu cywilnem, a więc od 1 stycznia 1933 r. Na stanowiska komorników w Małopolsce będą mianowani komornicy z pośród urzędników sądowych.

Kończąc naszą rozmowę, p. minister Sieczkowski zauważył:

— Komornicy są moimi dłużnikami. W swoim czasie, gdy Komisja Kodyfikacyjna przyjęła projekt ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem w pierwszem czytaniu, przesłałem odpis projektu do organizacji zawodowej w celu wypowiedzenia opinji. Żadnych wniosków nie otrzymałem. Czyniąc to upomnienie, oczekuję nadesłania przez organizację komorników swoich uwag co do projektu ustawy egzekucyjnej, jak również w sprawie postulatów, dotyczących bezpośrednio komorników.

Dziękując p. ministrowi za udzielenie nam cennych infor-

macyj, kładących kres różnym pogłoskom, wyraziliśmy przekonanie, że organizacja zawodowa komorników z wdzięcznością spłaci swój dług i że postulaty komorników, czerpiące swe źródło w wielkiem doświadczeniu, a mające na celu dobro sprawy egzekucji sądowej i urzędu komornika, będą przez p. Ministra w miarę ich słuszności uwzględnione.

J. Ledkiewicz.

Z Komisji Kodyfikacyjnej.

Zmiana nazwy ustawy.

Projekt ustawy o postępowaniu egzekucyjnem został uchwalony przez Komisję Kodyfikacyjną pod zmienioną nazwą **„ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem“.**

Rezolucja Komisji Kodyfikacyjnej.

Wraz z projektem ordynacji egzekucyjnej Komisja Kodyfikacyjna uchwaliła następującą rezolucję:

„Stojąc na stanowisku, że należyte spełnianie funkcyj egzekucyjnych w zakresie egzekucji z nieruchomości i z praw, upodobnionych do nieruchomości, wymaga gruntownego przygotowania prawniczego nie tylko w dziedzinie prawa egzekucyjnego, z natury już swej skomplikowanego, ale też i prawa hipotecznego, nie mniej i prawa oraz procesu cywilnego, Komisja Kodyfikacyjna zwraca uwagę Rządu i Izb Ustawodawczych, że w projekcie swoim ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem wyznaczyła komornikom szeroki zakres działania w tem przekonaniu, że dotychczasowe kwalifikacje komorników, a tem samem wymagania dla objęcia stanowiska komornika, będą znacznie podniesione, i że będzie ustanowiony ścisły nadzór sądu nad komornikami“.

Uwagi

nad projektem ustawy o prawie egzekucyjnem

(Ciąg dalszy)

Art. 129. § 1. Nabywca obowiązany jest cenę licytacyjną uiścić natychmiast. Nabywca, który nie zapłaci natychmiast całej ceny licytacyjnej, traci prawo z przybicia wynikłe, a komornik wystawi ruchomość w tym samym terminie ponownie na licytację, rozpoczynając od sumy wywołania. Pierwszy nabywca nie ma prawa uczestniczenia w przetargu na tę ruchomość. Jeżeli na nowym przetargu uzyskano wyższą cenę licytacyjną, pierwszy nabywca nie ma prawa do nadwyżki.

Do art. 129 § 1. Czy ustalenie bezwzględnego obowiązku natychmiastowego uiszczenia całej zaofiarowanej na licytacji sumy jest celowe? Dotychczasowa ustawa przewidywała możność wpłacania odrazu 20% sumy zaofiarowanej z obowiązkiem dopłacenia reszty do godziny 12-ej dnia następnego. Aczkolwiek przy małych sumach nie było to pożądane, a zwłaszcza przy drugim terminie licytacji, to jednak wprowadzenie bezwzględnego nakazu wpłacania odrazu całej zaofiarowanej sumy wydaje się życiowo nieuzasadnionem. Czy nie byłoby wskazanem oznaczenie pewnego minimum wpłaty np. do stu złotych odrazu wszystko i wogóle nie mniej jak sto złotych, zaś przy większych sumach zaofiarowanych należałoby dać możność nowonabywcy wpłacenia tylko pewnej części, zaś resztę do godziny 12-ej dnia następnego. Żądanie wpłacenia całej zaofiarowanej sumy winno być utrzymane tylko przy drugich terminach sprzedaży tych samych ruchomości.

§ 2. Nabywca, który nie złożył natychmiast całej zaofiarowanej ceny, obowiązany jest tytułem kary zapłacić jedną dziesiątą część tej ceny. Jeżeli suma ta nie będzie natychmiast zapłacona, ściągnięta będzie w drodze przepisanej dla egzekwowania grzywien.

Do art. 129. § 2. Należałoby uzupełnić przez stworzenie podstawy do egzekucji grzywny; podstawę tę winno stanowić postanowienie działającego komornika o nałożonej grzywnie i jej wysokości.

Art. 130. Jeżeli cena licytacyjna przewyższa sumę dwudziestu tysięcy złotych, nabywca musi złożyć natychmiast jedną dziesiątą część zaofiarowanej ceny licytacyjnej, resztę zaś złożyć do godziny dwunastej dnia następnego. Gdy nabywca w tym terminie nie zapłaci całej ceny licytacyjnej, traci złożoną jedną dziesiątą część, licytacja zaś uznana będzie za niedoszłą do skutku.

Do art. 130. Przy uwzględnieniu uwagi do art. 129 § 1 zbędnym się stanie przepis art. 130, za wyjątkiem zdania ostatniego. Utrzymanie art. 130 w projektowanem brzmieniu, może niejednokrotnie utrudnić egzekucję, gdyż nie zawsze każdy może mieć w danej chwili w posiadaniu większą sumę pieniędzy, by móc pokryć całą zaofiarowaną sumę, gdy w przeciwnym wypadku, przy uwzględnieniu minimum niższego od 20.000 złotych, daje się możność nabywcy wzięcia udziału w licytacji i umożliwienie wypełnienia warunków sprzedaży do godziny 12-ej dnia następnego.

Art. 131. Dziesiąta część ceny licytacyjnej, utracona przez nabywcę w myśl dwóch poprzedzających artykułów, użyta będzie na zaspokojenie wierzycieli, a gdyby to nie było potrzebne, otrzyma ją dłużnik.

Do art. 131. O ile zrozumiałem jest przeznaczenie zadatku na zaspokojenie wierzycieli, o tyle niejasnem jest, dlaczego ma w pewnym wypadku osiągnąć korzyści dłużnik. Gdyby się okazało, że z otrzymanej dziesiątej części nie trzeba zaspakajać wierzycieli, — wówczas kwota ta winna przejść na rzecz Skarbu.

Art. 132. Nabywca, jeżeli jest jedynym wierzycielem egzekwującym, ma prawo swoją poszukiwaną wierzytelność zaliczyć na cenę licytacyjną.

Do art. 132. Dotychczasowa ustawa przewidywała możność zaliczania wierzytelności na poczet ceny licytacyjnej tylko przy nieruchomościach, rozszerzenie więc tej zasady i na ruchomości jest bardzo celowe, oczywiście o ile niema zbiegu wierzytelności.

Art. 133. § 1. Nabywca, który zapłacił całą cenę licytacyjną, staje się właścicielem nabytej ruchomości i winien ją natychmiast odebrać.

§ 2. Ruchomości sprzedanych nie wydaje się nabywcy w przypadku skargi na czynności komornika w toku licytacji, gdy ona jest dopuszczalna.

Do art. 133 § 1. Czy nie byłoby pożądanem wyraz „winien", zastąpić „może", z nadmienieniem, że do czasu odebrania sprzedanych ruchomości przez nowonabywcę pozostają one pod dozorem i odpowiedzialnością ustanowionego uprzednio dozorcy sądowego. Czasami rodzaj i charakter sprzedanych ruchomości może być taki, iż nie da się ich odrazu po sprzedaży zabrać.

Art. 134. Nabywca nie może domagać się ani unieważnienia licytacji, ani zmniejszenia ceny licytacyjnej z powodu wad ruchomości lub z powodu mylnego jej oszacowania.

Do art. 134. Należałoby uzupełnić, że nabywca tylko wówczas nie może rościć sobie pretensji, jeżeli rzecz była należycie określona, o ile naprzykład byłaby sprzedana rzecz jako złota, a w następstwie okazałoby się, iż nie jest złota — wówczas nabywca nie winien ponosić z tego tytułu żadnych strat.

Art. 135. § 1. Jeżeli na licytacji nikt nie podał takiej ceny, któraby mogła być przyjęta, albo jeżeli licytacja nie doszła do skutku, wierzyciel może w ciągu dwóch tygodni żądać wyznaczenia drugiej licytacji lub oświadczyć, że wszystkie niesprzedane ruchomości lub niektóre z nich chce przejąć na własność do wysokości całkowitej lub częściowej sumy swej poszukiwanej wierzytelności. Ofiarowana przez niego suma nie może być niższa od sumy oszacowania.

§ 2. Jeżeli egzekucję prowadzi kilku wierzycieli, pierwszeństwo przejęcia ruchomości na własność służy temu, który ofiarował najwyższą cenę ponad sumę oszacowania, a przy równej cenie temu, na którego żądanie wcześniej dokonano zajęcia. Oświadczenie to będzie uwzględnione tylko wtedy, gdy wierzyciel równocześnie z wnioskiem złoży całą ofiarowaną przez siebie cenę.

§ 3. Jeżeli w ciągu dni siedmiu nie zgłoszono wniosku o wyznaczenie drugiej licytacji, ani oświadczenia o przejęciu ruchomości na własność, komornik umorzy postępowanie co do niesprzedanej ruchomości. W razie sprzecznych wniosków różnych wierzycieli, z których jeden żąda licytacji, a inni przejęcia na własność, wyznaczona będzie druga licytacja.

Do art. 135. Ustanowienie obowiązkowego terminu dla wierzyciela w ciągu którego tylko może żądać wyznaczenia nowego terminu sprzedaży, nie wydaje się celowem. Przedewszystkiem podważa poniekąd zasadę dysponowania w procesie cywilnym, bowiem trudno krępować wierzyciela w ciągu jakiego terminu, a zwłaszcza tak krótkiego, ma prawo, a właściwie obowiązek żądania wyznaczenia nowego terminu sprzedaży; poza tem może się zdarzyć wypadek, iż wierzyciel może nie posiadać funduszów w oznaczonym terminie na opłacenie nowego terminu sprzedaży i wskutek tego może się znaleźć w sytuacji przymusowego umorzenia wszczętego na jego żądanie postępowania egzekucyjnego, bez swej winy i woli, a to zgodnie z treścią § 3 niniejszego artykułu.

Termin obligatoryjny dla wierzyciela co do wyznaczenia ponownego terminu sprzedaży winien być przesunięty conajmniej do okresu 3-ch miesięcy. Przecież po pierwszym terminie niedoszłej do pozytywnego wyniku licytacji strony mogą się pogodzić i wcale nie będzie leżało w ich interesie żądanie ponownego terminu sprzedaży w terminie dwu, względnie jednotygodniowym.

Art. 136. Na drugiej licytacji cena wywołania wynosi jedną trzecią część sumy oszacowania. Prawo przejęcia rzeczy na własność służy wierzycielowi także w razie bezskuteczności drugiej licytacji.

Do art. 136. Czy nie byłoby wskazanem, by cena wywołania równała się sumie oszacowania, a gdyby nikt z obecnych nie zaofiarował tej sumy, — może komornik wywołać natychmiast inną cenę, równającą się 1/3 ceny oszacowania?

Art. 137. W każdem stadjum postępowania, jednak nie wcześniej, jak po upływie czternastu dni po zajęciu, może komornik na wniosek wierzyciela lub dłużnika i po wysłuchaniu stron sprzedać zajęte ruchomości z wolnej ręki za cenę, która musi być co najmniej o jedną czwartą wyższa od sumy oszacowania.

Do art. 137. Jesteśmy w zasadzie przeciwni wprowadzeniu sprzedaży z wolnej ręki przez komorników. Będzie to miało charakter działalności prywatnego przedsiębiorcy handlowego, pozatem ustawodawca nie przewiduje, czy tego rodzaju sprzedaż ma być obwieszczona, zaś sprzedawanie bez obwieszczeń może skierować egzekucję na niewłaściwe tory.

Art. 138. Jeżeli z protokółu zajęcia wynika, że w drodze sprzedaży ruchomości wierzytelność nie będzie w całości zaspokojona, albo jeżeli osoby trzecie zgłosiły prawa, uzasadniające zwolnienie zajętych ruchomości od egzekucji, a we władaniu dłużnika niema innych ruchomości, wystarczających na zaspokojenie, wierzyciel może od sądu żądać postanowienia, by dłużnik przedłożył wykaz swojego majątku i potwierdził ten wykaz przysięgą, że według swej najlepszej wiedzy podał rzetelnie cały swój majątek.

Do art. 138. Przepis art. 138, sprowadzający się w konsekwencji do złożenia t. zw. wykazu majątku, popartego przysięgą dłużnika — jest nowością na terenie działania dotychczasowej U. P. C.

Należy się spodziewać, że nowość ta da pożądane wyniki i wpłynie dodatnio na wynik egzekucji.

Art. 139. Wierzyciel, posiadający tytuł egzekucyjny, zaopatrzony klauzulą wykonalności, może, choćby egzekucji z ruchomości dłużnika nie rozpoczął, żądać złożenia wykazu i przysięgi, jeżeli egzekucja z ruchomości, przeprowadzona w ostatnich sześciu miesiącach w poszukiwaniu innej wierzytelności, nie dała zupełnego zaspokojenia.

Do art. 139. Należałoby sprostować przepis niniejszego art. w tym sensie, że wierzyciel może żądać złożenia przez dłużnika wykazu i przysięgi tylko wówczas, jeżeli egzekucja w danej sprawie nie da pożądanego wyniku. Opieranie się na toku innych spraw może być nie miarodajnem, albowiem właśnie w ciągu przewidzianych 6-ciu miesięcy wierzyciel z dłużnikiem mogą dojść do porozumienia, wierzyciel nie będzie egzekucji popierał, a to by świadczyło o niewypłacalności dłużnika i wywarłoby ujemne dlań skutki w innej sprawie.

Art. 140. Sąd oddali wniosek wierzyciela, jeżeli dłużnik udowodni, że posiada nieruchomość lub wierzytelność hipotecznie zabezpieczoną, które zdaniem sądu mogą dać pełne zaspokojenie, a prowadzenie egzekucji z tych przedmiotów nie jest połączone z zbyt wielkiemi kosztami.

Do art. 140. Wogóle należałoby ustalić zasadę, że jeżeli dłużnik posiada jakikolwiekbądź inny majątek ruchomy lub nieruchomy, nie będący pod zajęciem, żądanie wierzyciela co do złożenia wykazu majątku i przysięgi winno być niedopuszczalne.

Art. 141. Złożenia wykazu i przysięgi wierzyciel może żądać tylko na podstawie tytułu prawomocnego.

Do art. 141. Bez zmian.

Art. 142. Wniosek o nakazie dłużnikowi złożenia wykazu i przysięgi sąd rozpozna po wysłuchaniu stron, a przysięgę odbierze po uprawomocnieniu się postanowienia.

Do art. 142. Mówiąc o „postanowieniu" w końcu niniejszego artykułu, ustawodawca miał na względzie postanowienie, dotyczące zobowiązania dłużnika odnośnie złożenia wykazu majątku i przysięgi, zaś podkreślając uprawomocnienie się jego, przewidywał możliwość zaskarżenia go do wyższej instancji, jednak nie wymienia w ciągu jakiego terminu będzie można skarżyć decyzję sądu odnośnie postanowienia, dotyczącego złożenia wykazu i przysięgi przez dłużnika.

Art. 143. § **1.** W wykazie dłużnik powinien podać miejsce, w którem się znajdują przedmioty majątkowe, oraz wskazać tytuły prawne i środki dowodowe, dotyczące wymienionych w wykazie wierzytelności i innych praw majątkowych.

§ **2.** Sąd oraz za jego zezwoleniem, wierzyciel, mogą zadawać dłużnikowi przed przysięgą inne jeszcze pytania, zmierzające do wykrycia przedmiotów i praw, do których mogłaby być skierowana egzekucja.

Do art. 143. Złożenie tego rodzaju wykazu przyczynić się może dodatnio do wyników egzekucji. Spodziewać się należy, że w praktyce osiągnie pożądane rezultaty. Czy jednak tego rodzaju inowacja nie spowoduje zbytniego obarczenia sądów sprawami, dotyczącemi żądania wierzycieli złożenia wykazu i przysięgi przez dłużnika, a zwłaszcza w obecnych, tak krytycznych pod względem gospodarczym, czasach?

W. J.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W sprawie Justyny T. przeciwko Janowi G. i innym w przedmiocie skargi na czynności komornika.

Sąd Najwyższy rozpoznawał skargę kasacyjną adwokata Tadeusza Bobińskiego, pełnomocnika Justyny T., na decyzję Sądu Okręgowego w Grodnie w sprawie przeciwko Janowi G. i innym w przedmiocie skargi na czynności komornika.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta i wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

1) że jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, skarżąca, po ukończeniu aktu intromisji Jana G. na mocy tytułu wykonawczego, wydanego z wyroku, zasądzającego 20 dz. ziemi na rzecz G. od brata skarżącej Aleksandra S., żądała wniesienia do protokółu aktu intromisji jej oświadczenia, iż uważa siebie za współwłaścicielkę powyższych 20 dz., w skardze zaś na czynności komornika, który dokonał intromisji, żądała uznania tych czynności oraz aktu intromisji za nieprawne;

2) że w myśl art. 1433^1 i 1433^2 U. P. C. osoba trzecia, w której posiadaniu pozostaje nieruchomość mająca być oddaną, może, prócz przypadku, gdy intromisji dokonywa się na podstawie wyroku adjudykacyjnego, zgłosić komornikowi zarzuty, na skutek których komornik wstrzymuje intromisję i przesyła sędziemu pokoju wyciąg z dziennika swego;

3) że Sąd Okręgowy w charakterze instancji odwoławczej, po rozważeniu oświadczenia skarżącej i złożonych na poparcie tegoż dowodów, doszedł do wniosku, poza kontrolą kasacyjną, iż dane te nie stwierdzają posiadania przez skarżącą wymienionych w akcie intromisji 20 dz., a w tym stanie rzeczy nie miał podstawy dalszego sprawdzania dowodów, jak wynika bowiem z wyraźnej treści art. 1433^3 U. P. C., wstrzymanie intromisji dopuszczalne jest wówczas, gdy z wyjaśnień stron i złożonych dowodów ujawnione zostanie, iż nieruchomość, do której żądano intromisji, jest w po-

siadaniu osoby trzeciej; nie zachodzi przeto obraza art. 1433[1] i 1433[2] U. P. C.;

4) że pozostałe zarzuty są niesłuszne, albowiem: a) w myśl powołanego art. 1433[3] w razie zgłoszenia przez osobę trzecią zarzutów Sędzia Pokoju, prócz niej, wzywa jedynie osobę, która żądała intromisji, niezawezwanie więc brata skarżącej, przeciwko któramu zapadł wyrok, odsądzający od niego ziemię, nie stanowi obrazy prawa, i b) protokół rozprawy nie zawiera wniosku skarżącej co do zawieszenia sprawy do czasu rozstrzygnięcia sprawy o wydanie duplikatu tytułu wykonawczego, na podstawie którego dokonana została intromisja, zarzut przeto pominięcia przez Sąd Okręgowy tego żądania nie znajduje oparcia w aktach sprawy;

z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

W sprawie sprzedaży nieruchomości warszawskiej, należącej do Towarzystwa Rolniczo-Przemysłowego „Zenopol" Sp. Akc.

Sąd Najwyższy rozpoznawał skargę kasacyjną adwokatów: 1) Zygmunta Blenau, pełnomocnika Gminy m. st. Warszawy, 2) Romana Lichtenbauma, pełnomocnika Pawła T. i 3) Feliksa Zadrowskiego, pełnomocnika Jadwigi - Marji B. i Teofila-Romualda B., na decyzję Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 maja 1931 roku w sprawie sprzedaży nieruchomości warszawskiej, należącej do Towarzystwa Rolniczo - Przemysłowego „Zenopol" Sp. Akc.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego - referenta, głosu rzecznika Ignacego P. i wniosków Prokuratora,

zważywszy:

że po spełzłej wskutek niewykonania przez nabywcę warunków licytacyjnych odbytej 18 września 1930 r. licytacji nieruchomości Nr. 1674 w Warszawie egzekwujący wierzyciel hipoteczny Ignacy P. zgłosił wniosek o przysądzenie mu pomienionej nieruchomości w trybie art. 1171 U. P. C., inni natomiast wierzyciele hipoteczni: Magistrat m. Warszawy, Paweł T. oraz Jadwiga i Teofil B. zażądali odbycia 2-ej licytacji;

że Sąd Okręgowy decyzją z 8—15 stycznia 1931 r. przyznał Ignacemu P., który reprezentuje większość wierzytelności, prawo zatrzymania na własność nieruchomości i wyznaczył mu termin do uiszczenia ceny i opłaty stemplowej, a następnie decyzją z 22—23 stycznia 1931 r. udzielił mu dodatkowego terminu;

że Sąd Apelacyjny decyzją z 13 maja 1931 r. utrzymał w mocy decyzję Sądu Okręgowego i uznał, że termin do uiszczenia ceny i opłaty stemplowej biegnie od daty decyzji 2-ej instancji;

że w skardze kasacyjnej Magistrat m. Warszawy, Paweł T. i Jadwiga i Teofil B. zarzucają obrazę przepisów proceduralnych,

twierdząc: 1) że po pierwszej spełzłej licytacji przyznanie na własność nieruchomości hipotekowanej jednemu z wierzycieli w cenie niepokrywającej wszystkich wierzytelności hipotecznych może nastąpić tylko za ogólną zgodą wierzycieli, 2) że nie jest zgodne z prawem przedłużenie przez Sąd Okręgowy terminu do uiszczenia ceny i opłaty stemplowej, jak również obliczanie biegu tego terminu od daty decyzji II instancji.

że pierwszy zarzut skargi kasacyjnej nie znajduje usprawiedliwienia w przepisach prawa, albowiem w myśl art. 1556 U. P. C. do sprzedaży nieruchomości, położonych w b. Królestwie Polskiem, nie wyłączając hipotekowanych, mają zastosowanie art. 1095 — 1208 U. P. C. ze zmianami, wskazanemi w art. 1557 i nast. U. P. C., ponieważ zaś te ostatnie przepisy nie wprowadzają żadnych zmian do art. 1171 i 1174 U. P. C., należy uznać, że w razie spełznięcia pierwszej licytacji nieruchomości hipotekowanej można kierować się powołanemi art. 1171 i 1174 U. P. C.; mniemanie więc skarżących, jakoby w tym przypadku wymagana była jednomyślność wierzycieli, jako sprzeczne z art. 1174 U. P. C., nie ma podstawy prawnej, wywody zaś skargi kasacyjnej, iż zachodzi tu analogja z przypadkiem sprzedaży nieruchomości zastawionej, nie mogą być uznane za słuszne, gdyż stosowanie analogji w tym kierunku pozostawałoby w sprzeczności z ustawą, która nie wyróżnia w omawianej kwestji nieruchomości hipotekowanych, a gdy mówi o nieruchomości zastawionej (art. 1586 U. P. C.), wyraźnie zaznacza, iż wyjątek ten dotyczy przypadku poszukiwania należności, która nie jest zabezpieczona hipotecznie;

że również nie jest słuszny drugi zarzut skargi kasacyjnej, gdyż wyznaczony przez Sąd termin do uiszczenia ceny, jako termin sądowy, może być przedłużony w myśl art. 832 U. P. C.; nie naruszył przytem Sąd Apelacyjny przepisów prawa przez to, że uznał, iż bieg pomienionego terminu rozpoczął się od daty decyzji II instancji, czyli od daty ukończenia sporu o prawo zatrzymania nieruchomości; wreszcie, aczkolwiek w świetle przepisów art. 30, 31 i 59 ustawy stemplowej wyznaczenie przez Sąd terminu do uiszczenia opłaty stemplowej nie było na miejscu, uchybienie to jednak nie może powodować uchylenia decyzji Sądu Apelacyjnego, gdyż w danym przypadku nie jest istotne i w niczem nie dotyka praw skarżących;

z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

Poradnik zawodowy.

P. St. M.

Sądy przy podziale wyegzekwowanych kwot stosują następujące zasady: przedewszystkiem potrącają $\frac{1}{2}\%$ tytułem opłaty na rzecz Skarbu Państwa za dokonany podział oraz koszta egzekucyjne; z pozostałej kwoty pokrywa się należności wierzycieli, którym przysługuje pierwszeństwo z tytułu posiadanych przywilejów, resztę zaś dzieli się pomiędzy wierzycieli nieuprzywilejowanych w stosunku do poszukiwanych należności.

Kwestja przywileju zależy od tego, czy sprzedana została rzecz ruchoma, czy nieruchomość; nadto odróżnia ustawa przywileje ogólne w stosunku do całego majątku dłużnika od przywilejów szczególnych do określonych rzeczy ruchomych lub nieruchomych. Przywilej szczególny ma zasadniczo pierwszeństwo przed przywilejami ogólnemi z wyjątkiem niżej podanych ograniczeń.

Przywileje na szczególnej rzeczy ruchomej służy:

1) Skarbowi Państwa co do podatku, który się z tej rzeczy należy (np. podatek przemysłowy); (art. 7 Pr. o przywilejach z dn. 6. VIII. 1825).

2) wypuszczającym nieruchomość w wynajem lub dzierżawę za należności, wynikające z tego tytułu za ostatnie dwa lata i rok bieżący, służy przywilej na wszelkich rzeczach, wniesionych przez dzierżawcę bądź najmobiorcę (lokatora) do danej nieruchomości, nadto na wszelkich dochodach, jakie ostatni ciągną z przedmiotu najmu lub dzierżawy (np. na ich należności od sublokatorów; na płodach rolnych, zebranych przez dzierżawcę i t. p.);

3) zastawnikowi — na rzeczy danej w zastaw za poszukiwaną wierzytelność;

4) rzemieślnikom — za robotę lub naprawę danej rzeczy, oraz osobom, które łożyły na utrzymanie danej rzeczy i dochodzą z niej zwrotu wyłożonych kosztów (np. utrzymania zbłąkanego zwierzęcia);

5) sprzedawcy — na rzeczy sprzedanej — co do niezapłaconej ceny kupna, o ile ją poszukuje z tej samej rzeczy, znajdują-

cej się u kupującego; przywilej ów służy kupującemu nawet przed nadejściem umówionego terminu zapłaty;

6) oberżystom, właścicielom hoteli, pensjonatów i t. p. — za usługi, żywność i t. p. należności od zajezdnych gości — na ich rzeczach, znajdujących się w oberży (hotelu, pensjonacie i t. p.);

7) przewożącym za pretensje z tytułu przewiezienia — na przewożonych ruchomościach;

i 8) osobom, pokrzywdzonym przez urzędników publicznych z racji ich urzędowania, — kaucjach przez ostatnich złożonych.

Z pomiędzy powyższych wierzycieli uprzywilejowanych Skarb Państwa ma pierwszeństwo przed innymi, następnie służy pierwszeństwo temu wierzycielowi, który daną rzecz ma w swojem posiadaniu; pozostali korzystają z równego stopnia pierwszeństwa.

Postępowanie egzekucyjne władz skarbowych.

W „Dzienniku Ustaw" Nr. 62 z dnia 22 lipca 1932 r. poz. 580 zostało ogłoszone Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r., dotyczące postępowania egzekucyjnego władz skarbowych.

Rozporządzenie powyższe jest wykonaniem Ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (D. U. 32/32 poz. 328), a więc rozporządzenie to jest oparte na Ustawie i dlatego nieusprawiedliwiona jest krytyka pewnej części prasy, odmawiającej rzeczonemu rozporządzeniu podstawy prawnej (vide Kurjer Poranny z dnia 29.VII.32. Nr. 209, str. 4).

Treść Rozporządzenia zawiera większość zasad, zawartych w projekcie ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, opracowanem przez komisję kodyfikacyjną, tak, że powstaje pytanie, czy koniecznem było opracowywanie prawie że identycznych 2-ch ustaw (właściwie jedno rozporządzenie), dotyczących postępowania egzekucyjnego administracyjnego i sądowego.

Podając poniżej treść całego Rozporządzenia, jednocześnie wypada zwrócić uwagę na pewne niejasności, zawarte w poszczególnych paragrafach, a mianowicie:

W § 3, dotyczącym zbiegu egzekucji, jest mowa, że w wypadkach zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej właściwą ma być egzekucja sądowa. Rozporządzenie przewiduje przekazywanie w tych wypadkach akt sądowi celem dalszego prowadzenia egzekucji. Czy w tych właśnie wypadkach — przy zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej—egzekucję mają kontynuować sądy, a nie właściwe organy — komornicy sądowi? Widocznie jest to przeoczenie. W myśl projektu ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, istotnie, w art. 1 jest mowa, iż pewne czynności egzekucyjne mają być zastrzeżone sądom. Aczkolwiek ustawodawca nie wymienia rodzaju tych czynności, to jednak nie można do nich zaliczyć zbiegu egzekucji, co jest na porządku dziennym. Przy

okazji wypada zauważyć, że sam przepis, dotyczący ewentualnego podziału czynności egzekucyjnych sądowych dla sądów i komorników — winien być z ustawy wyeliminowany. Wszystkie czynności egzekucyjne winny należeć do specjalnego organu, którym jest komornik. Zakres czynności sądu i wysokie jego stanowisko w społeczeństwie nie może być obarczone sprawami egzekucyjnemi, do których jest powołana pewna instytucja w sądownictwie w postaci urzędu komornika. Również w tym samym paragrafie nie jest zaznaczone, które czynności mają mieć pierwszeństwo w wypadku stwierdzenia już dokonanych czynności egzekucyjnych zarówno w trybie postępowania administracyjnego i sądowego, np. przy dokonaniu zajęcia i oszacowania tych samych ruchomości przez dwa organy — sądowy i administracyjny. Należy dojść do wniosku, że przy zbiegu egzekucji do tego samego majątku, wobec przekazywania przez władzę skarbową akt organowi sądowemu, egzekucja winna być kontynuowana na podstawie akt władzy sądowej, t. j. komornika sądowego.

Paragraf 14 mówi o tytułach wykonawczych, któremi mają być decyzje, nakazy płatnicze oraz wykazy zaległości, wydane przez władze lub instytucje do tego powołane. Szkoda tylko, że ustawodawca nie wymienił, jakie instytucje, władze i samorządy w danym momencie są uprawnione do wystawiania tytułów wykonawczych. Przy uwzględnieniu tej okoliczności dałoby się uniknąć moc dotychczasowych nieporzumień przy kierowaniu egzekucji z mocy właśnie „wykazów zaległości" itp. różnych instytucyj publicznych.

Z zestawienia § 14 i 15 Rozporządzenia wynika, że tytuł wykonawczy, wygotowany dla egzekucji administracyjnej, stanowi także tytuł egzekucyjny do egzekucji sądowej, jednak ustawodawca nie wspomina, czy tego rodzaju tytuł egzekucyjny, po przejściu z postępowania egzekucyjnego administracyjnego do sądowego, ma być, zgodnie z art. 20 projektu ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (vide Egzekucja Sądowa Nr. 1 str. 29) zaopatrzony — klauzulę wykonalności, czy też nie? Jest to sprawa ważna ze względu na rozbieżność przepisów, a szczególniej się uwydatniająca, gdyby komornik sądowy, przy zbiegu egzekucji, miał kontynuować czynności na podstawie tytułu egzekucyjnego administracyjnego — bez klauzuli wykonalności. W paragrafie 22 Rozporządzenia jest uzupełniony brak Art. 51 projektu ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem, dotyczący przeszukania odzieży u kobiet (vide Egzekucja Sądowa Nr. 2 str. 14 — uwagi do art. 51).

Następne artykuły Rozporządzenia są zbliżone treścią do projektu ustawy o sądowem postępowaniu egzekucyjnem i dlatego przytaczamy treść Rozporządzenia w całości.

Rozporządzenie Rady Ministrów.

z dnia 25 czerwca 1932 r.

o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych.

Na podstawie art. 3 i 4 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) zarządza się co następuje:

PRZEPISY OGÓLNE.

Postanowienia wstępne.

§ **1.** Egzekucję wszelkiego rodzaju świadczeń pieniężnych, które mogą być ściągane na podstawie obowiązujących przepisów w trybie administracyjnym, przeprowadzają urzędy skarbowe według przepisów niniejszego rozporządzenia, o ile rozporządzenia Rady Ministrów, wydane na podstawie art. 1 ust. (2) ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328) inaczej nie stanowią.

§ **2.** (1) Egzekucja w trybie administracyjnym jest dopuszczalną tylko z ruchomości oraz z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych niezabezpieczonych na nieruchomości lub na wierzytelności hipotecznej.

(2) Egzekucja z nieruchomości łącznie z przedmiotami mającemi przymiot prawny rzeczy nieruchomych (przynależności nieruchomości, nieruchomości z przeznaczenia), nie wyłączając egzekucji przez przymusowy zarząd nieruchomości, jak również z wierzytelności pieniężnych i praw majątkowych zabezpieczonych na nieruchomości lub wierzytelności hipotecznej, dopuszczalna jest tylko w drodze sądowej. Egzekucja sądowa może być jednak wszczęta tylko wówczas, gdyby środki egzekucyjne przeprowadzone w trybie administracyjnym, okazały się bezskuteczne lub według słusznego domniemania nie odniosłyby skutku.

(3) Osobne rozporządzenie określi przypadki, warunki i sposób zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji sądowej należności ściąganych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Aż do wydania tego rozporządzenia będzie miało odpowiednie zastosowanie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 1930 r. o warunkach i sposobie zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 481).

§ **3.** W razie zbiegu egzekucji administracyjnej i sądowej co do przedmiotu lub prawa majątkowego, administracyjny tytuł wykonawczy, łącznie z protokółami dokonanych czynności, zostanie przekazany sądowi celem dalszego prowadzenia egzekucji. W tym przypadku zajęcie, uzyskane w toku egzekucji administracyjnej, ma w sądowem postępowaniu egzekucyjnem te same skutki pod względem mocy prawnej i prawa pierwszeństwa, co zajęcie dokonane w toku egzekucji sądowej, o ile Skarbowi Państwa względnie innemu wierzycielowi, którego należność jest ściąganą, nie służy ustawowe prawo pierwszeństwa zaspokojenia z przedmiotu egzekucji. Szczegółowe postanowienia w tym względzie zostaną wydane w drodze osobnego rozporządzenia. Aż do wydania tego rozporządzenia będzie miało odpowiednie zastosowanie rozporządzenie powołane w § 2 ust. (3).

§ **4.** (1) Egzekucja skierowana być winna przeciwko bezpośrednio obowiązanemu do uiszczenia należności.

(2) Egzekucja może być skierowaną również przeciwko innym zobowiązanym, a mianowicie przeciwko osobom, które według istniejących przepisów są obowiązane do zapłacenia tej należności lub odpowiedzialne są za jej uiszczenie.

§ **5.** Wierzycielem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest władza lub instytucja żądająca ściągnięcia należności.

Wszczęcie i podstawa egzekucji.

Czynności egzekucyjne.

§ **13.** (1) Wniosek o wszczęcie egzekucji winien być skierowany do właściwego urzędu skarbowego.

(2) We wniosku, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy wraz z odpisem, wierzyciel winien wskazać imię, nazwisko i adres zobowiązanego, należność poszukiwaną i sposób egzekucji oraz zaznaczyć, że tytuł wykonawczy dojrzał do egzekucji.

(3) Wierzyciel w jednym wniosku może wskazać kilka sposobów egzekucji przeciwko temu samemu zobowiązanemu.

(4) Jeżeli egzekucja z jednego majątku, zobowiązanego oczywiście wystarczy na zaspokojenie wierzyciela, zobowiązany może żądać zawieszenia egzekucji z innego majątku.

§ **14.** (1) Tytuł wykonawczy stanowią decyzje (orzeczenia, zarządzenia), nakazy płatnicze oraz wykazy zaległości, wydane przez władze lub instytucje do tego powołane.

(2) Tytuł wykonawczy winien zawierać:

a) nazwę wierzyciela,

b) imię i nazwisko (nazwę lub firmę) zobowiązanego,

c) dokładne oznaczenie należności i jej podstawę prawną,

d) datę i podpis względnie pieczęć wierzyciela.

(3) Ponadto tytuł wykonawczy winien być zaopatrzony w poświadczenie wierzyciela, że według przepisów obowiązujących tytuł ten jest w drodze egzekucji wykonalny. Jeżeli zaś wierzyciel nie jest władzą publiczną, poświadczenie takie uskuteczni urząd skarbowy.

(4) Władzami publicznemi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są wszystkie władze, urzędy i organa państwowe i samorządu terytorjalnego i gospodarczego, jak również instytucje ubezpieczeń społecznych — w zakresie swych funkcyj publicznoprawnych, określonych w przepisach o ustroju tych władz oraz w szczególnych ustawach i rozporządzeniach.

§ **15.** Tytuły wykonawcze, odpowiadające przepisom § 14, są także tytułami egzekucyjnemi do egzekucji sądowej.

§ **16.** (1) Pierwszą czynnością egzekucyjną jest pisemne upomnienie zobowiązanego z zagrożeniem wdrożenia dalszych kroków egzekucyjnych po bezskutecznym upływie czternastu dni od doręczenia upomnienia.

(2) Przy dalszej czynności egzekucyjnej doręcza się zobowiązanemu odpis tytułu wykonawczego łącznie z zarządzeniem egzekucyjnem.

§ **17.** (1) Przed przystąpieniem do wykonania czynności egzekucyjnych winien organ egzekucyjny okazać zobowiązanemu pisemne polecenie urzędu skarbowego wykonania egzekucji.

(2) Na żądanie winien organ egzekucyjny okazać zaświadczenie (legitymację służbową) urzędu skarbowego, upoważniające go do dokonywania czynności egzekucyjnych.

§ **18.** (1) W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej czynności egzekucyjne można spełniać jedynie z mocy specjalnego pisemnego zarządzenia urzędu skarbowego.

(2) Od tego zarządzenia niema zażalenia.

(3) Przystępując do wykonania czynności, organ egzekucyjny okaże zobowiązanemu zarządzenie, wymienione w ust. (1).

§ **19.** Wierzyciel i zobowiązany mają prawo być obecni przy czynnościach egzekucyjnych.

§ **20.** Organ egzekucyjny może upomnieć, a po bezskutecznem upomnieniu wydalić osobę, która zachowuje się niewłaściwie lub przeszkadza jego czynnościom.

§ **21.** (1) Organ egzekucyjny może wezwać pomocy organów policji w razie oporu.

(2) Wezwaniu o udzielenie pomocy, przewidzianej w ustępie poprzednim, należy bezzwłocznie zadośćuczynić.

§ **22.** (1) Na żądanie wierzyciela lub zobowiązanego, a także według uznania organu egzekucyjnego mogą być przy czynnościach egzekucyjnych obecni świadkowie, nie więcej jak po jednym z każdej strony.

(2) Organ egzekucyjny winien jednak przywołać jednego lub dwóch świadków, jeżeli zobowiązany nie jest obecny lub został przez organ egzekucyjny wydalony, a nie zachodzi obawa udaremnienia wskutek tego egzekucji.

(3) Świadkami mogą być także członkowie rodziny i domownicy zobowiązanego.

(4) Świadkowie nie otrzymują wynagrodzenia.

§ **23.** (1) Jeżeli cel egzekucji tego wymaga, organ egzekucyjny zarządzi otworzenie drzwi i schowków zobowiązanego oraz przeszuka jego mieszkanie i schowki. Gdyby to nie wystarczało, lub gdyby zobowiązany chciał się wydalić, organ egzekucyjny może przeszukać odzież, którą zobowiązany ma na sobie.

(2) Organ egzekucyjny w każdem miejscu może przeszukać odzież zobowiązanego, jednak tylko na specjalne pisemne polecenie urzędu skarbowego, wydane w przypadku, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że przedmioty, które zobowiązany ma przy sobie, chce on usunąć od egzekucji. Polecenie to należy zobowiązanemu okazać przed rozpoczęciem czynności egzekucyjnej.

(3) Przeszukania odzieży u kobiet winna dokonać kobieta, wezwana przez organ egzekucyjny.

§ **24.** (1) W pomieszczeniach zajętych przez władze, urzędy państwowe i samorządowe, przez monopole państwowe, przez banki państwowe oraz przez przedsiębiorstwa państwowe ,,Polskie Koleje Państwowe", ,,Polska Poczta, Telegraf i Telefon" czynności egzekucyjne mogą być spełniane, po uprzedniem zawiadomieniu kierowników.

(2) W przypadku prowadzenia egzekucji w pomieszczeniach wojskowych lub na statkach wojennych, komendanci tych objektów wojskowych wyznaczą organ wojskowy celem asystowania przy czynnościach egzekucyjnych.

§ **25.** Pokwitowanie organu egzekucyjnego lub kasy urzędu skarbowego ma ten sam skutek prawny co pokwitowanie wierzyciela. Z pokwitowaną sumę urząd skarbowy ponosi odpowiedzialność wobec wierzyciela.

§ **26.** (1) Suma pieniężna, otrzymana w postępowaniu egzekucyjnem, o ile nie ulega wydaniu, będzie wniesioną do depozytu kasy urzędu skarbowego.

(2) Urząd skarbowy może zarządzić korzystne umieszczenie sumy tej w Pocztowej Kasie Oszczędności, jeżeli to jest wskazane ze względu na jej wysokość i na czas, w ciągu którego ma być przechowaną.

§ **27.** (1) W przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie przewiduje złożenie zabezpieczenia, winno ono być złożone do depozytu kasy urzędu skarbowego w pieniądzach lub papierach wartościowych, w których według obowiązujących przepisów wolno umieszczać fundusze osób małoletnich. Przepis § 26 ust. (2) ma odpowiednie zastosowanie.

(2) O wydaniu zabezpieczenia rozstrzyga urząd skarbowy po wysłuchaniu osób interesowanych.

§ **28.** Po ukończeniu postępowania egzekucyjnego urząd skarbowy o wyniku zawiadomi wierzyciela.

Mienie nie ulegające egzekucji.

§ **42.** Zwolnione od egzekucji są:

a) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne, niezbędne dla zobowiązanego i członków jego rodziny,

b) przedmioty używane z powodu ułomności przez zobowiązanego i jego rodzinę,

c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla zobowiązanego, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca,

d) krowa dojna albo dwie kozy lub trzy owce, albo jedna świnia wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów, o ile te zwierzęta są niezbędne dla wyżywienia zobowiązanego, jego rodziny i jego służby,

e) przedmioty i surowce, niezbędne do osobistego zarobkowania zobowiązanego, pracującego ręcznie,

f) przedmioty, niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu oraz przyzwoite ubranie zobowiązanego pracującego umysłowo,

g) u zobowiązanego, który pobiera perjodyczne wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego prawno - publicznego, lub z tytułu umowy o pracę — pieniądze w kwocie odpowiadającej części wynagrodzenia za czas do najbliższego terminu wypłaty,

h) u zobowiązanego, który nie otrzymuje stałego wynagrodzenia za pracę — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez jeden tydzień,

i) przedmioty, dane zobowiązanemu celem poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz zasiłki i wsparcia udzielone w takich przypadkach, o ile przedmioty te lub fundusze dla tych celów są mu jeszcze potrzebne,

j) przedmioty, służące zobowiązanemu i jego rodzinie do wykonywania praktyk religijnych lub niezbędne do nauki,

k) ordery honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery familijne lub inne papiery osobiste zobowiązanego oraz jego księgi rachunkowe,
l) przedmioty codziennego użytku, potrzebne zobowiązanemu, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla zobowiązanego mają znaczną wartość użytkową,
m) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny,
n) przedmioty służbie bożej poświęcone.

§ **43.** (1) Przedmioty, stanowiące na podstawie przepisów prawa prywatnego przynależność nieruchomości (nieruchomości z przeznaczenia) lub rzeczy głównej, nie ulegają egzekucji oddzielnie od nieruchomości lub rzeczy głównej, której przynależność stanowią.

(2) W przypadkach wątpliwych przedmioty te ustali organ egzekucyjny lub urząd skarbowy protokólarnie, w razie potrzeby po wysłuchaniu opinji biegłych, z uwzględnieniem warunków gospodarczych objektu.

(3) Nie ulegają również egzekucji oddzielnie od całości przedmioty, niezbędne do utrzymania ruchu kopalni, kolei, komunikacji morskiej, śródlądowej, powietrznej, pocztowej, telegraficznej lub telefonicznej, wreszcie do prowadzenia szpitala i apteki.

§ **44.** Nie ulegają egzekucji:
a) wsparcia, wyznaczone zobowiązanemu dla poratowania jego lub jego rodziny w czasie choroby, śmierci lub innej klęski,
b) zasiłki pieniężne z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i zabezpieczenia na wypadek bezrobocia,
c) sumy i świadczenia w naturze, przeznaczone na pokrycie wydatków lub wyjazdów w sprawach służbowych,
d) stypendja na kształcenie się,
e) świadczenia perjodyczne, mające charakter nagród honorowych,
f) należności pośmiertne z tytułu zapomogi lub zaopatrzenia jednorazowego pod jakąkolwiek bądź nazwą albo z tytułu ubezpieczenia kosztów pogrzebu,
g) odszkodowania, należące się zobowiązanemu od zakładu ubezpieczeń z umów o ubezpieczenie budynków lub ich przynależności (nieruchomości z przeznaczenia),— jeżeli odszkodowania te według wspomnianych umów lub przepisów prawnych winny być użyte tylko na odbudowanie ubezpieczonych budynków lub na uzupełnienie ich przynależności.

§ **45.** Uposażenia służbowe oraz zaopatrzenia emerytalne (uposażenia emerytalne, renty inwalidzkie, pensje wdowie i sieroce) funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych, zawodowych wojskowych, wynagrodzenia pracowników umysłowych i robotników oraz świadczenia perjodyczne, których celem jest za-

pewnienie utrzymania należności z tytułu alimentacji, świadczenia pieniężne z tytułu ubezpieczeń społecznych lub renty z jakiegokolwiek innego tytułu prawnego — ulegają egzekucji w przypadkach i na warunkach określonych w obowiązujących ustawach.

§ 46. Dodatki, które zobowiązany otrzymuje na utrzymanie pewnego oznaczonego członka rodziny, ulegają egzekucji tylko na zaspokojenie kosztów leczenia i utrzymania tegoż członka w szpitalu, więzieniu i t. p.

§ 47. (1) Mienie Skarbu Państwa nie podlega egzekucji. Egzekucja przeciwko Skarbowi Państwa odbywa się w ten sposób, że urząd skarbowy przesyła wniosek o przeprowadzenie egzekucji wraz z tytułem wykonawczym władzy, powołanej do zarządzenia wypłaty, celem uiszczenia poszukiwanej należności.

(2) Przepisy poprzedniego ustępu stosują się także do egzekucji przeciwko monopolom państwowym posiadającym osobowość prawną, oraz przedsiębiorstwom państwowym „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

(3) Egzekucja należności, przypadających od innych przedsiębiorstw państwowych, posiadających odrębną osobowość prawną, odbywa się na zasadach ogólnych.

§ 48. (1) Egzekucja należności pieniężnych, przypadających od związków samorządu terytorjalnego, podlega ograniczeniom, wypływającym z obowiązujących w tym względzie przepisów prawnych. Na obszarze, na którym niema odpowiednich przepisów specjalnych, egzekucja z majątku i dochodów związku komunalnego odbywa się po każdorazowem porozumieniu z władzą nadzorczą danego związku komunalnego.

(2) Egzekucja należności, przypadających od przedsiębiorstw samorządu terytorjalnego, które posiadają odrębną osobowość prawną, nie podlega temu ograniczeniu.

§ 49. Postanowienia §§ 42 — 48 nie naruszają w niczem przepisów prawnych, wydanych przez władze polskie, któremi uznano pewne przedmioty majątkowe za nieulegające egzekucji w całości lub w części, albo które pozwalają na egzekucję tylko w pewnych warunkach — o ile zwolnienie lub ograniczenie egzekucji z tych przedmiotów nie zostało unormowane niniejszem rozporządzeniem.

Egzekucja z ruchomości.

Rozdział I. Zajęcie.

§ 59. (1) Zająć można tylko ruchomości znajdujące się w posiadaniu zobowiązanego. Ruchomości, będące w posiadaniu osoby trzeciej, można zająć tylko wówczas, gdy ona wyraźnie zgadza się na ich zajęcie.

(2) Nie należy zająć więcej ruchomości ponad te, które są potrzebne do zaspokojenia poszukiwanej należności i kosztów egzekucji.

§ **60.** (1) Jeżeli zobowiązany przy zajęciu odmawia wyjaśnień żądanych przez organ egzekucyjny lub daje wyjaśnienia świadomie nieprawdziwe, urząd skarbowy może skazać zobowiązanego na grzywnę do wysokości 500 zł.

(2) Od orzeczenia karnego zobowiązany może wnieść odwołanie do izby skarbowej, bądź w terminie dni siedmiu od daty doręczenia orzeczenia zażądać skierowania sprawy do sądu (art. 618 i nast. k. p. k.).

§ **61.** (1) Z ruchomości, należących do gospodarstwa domowego, ulegają zajęciu przedewszystkiem gotówka, następnie przedmioty zbytkowe, jak kosztowności i klejnoty oraz papiery wartościowe.

(2) Zobowiązanemu służy jednak w każdym razie prawo żądania, aby wskazane przezeń przedmioty nie były zajęte, jeżeli inne pozostałe wystarczają według oszacowania na zaspokojenie poszukiwanej należności.

§ **62.** W przedsiębiorstwach przemysłowych lub handlowych ulegają zajęciu przedewszystkiem gotówka, potem zapasy wytworów, towarów i surowców, a gdy i te nie wystarczają na zaspokojenie poszukiwanych należności, także inne ruchomości.

§ **63.** (1) Zajęcie towarów oddanych przez zobowiązanego do transportu przedsiębiorstwom przewozowym (kolejowym, żeglugowym i innym) może nastąpić tylko wtedy, gdy egzekucja z innego ruchomego majątku zobowiązanego była bezskuteczna, lub gdy zebrane przez urząd skarbowy dane o majątku ruchomym zobowiązanego wskazują, że bez zastosowania tego środka egzekucja byłaby udaremniona lub znacznie utrudniona.

(2) Zajęcie przesyłek może nastąpić podczas transportu, lecz winno być dokonane bądź przed wysłaniem ich z miejsca nadania, bądź przed wydaniem ich odbiorcy po przybyciu przesyłek do miejsca przeznaczenia, o ile towar stanowi jeszcze własność zobowiązanego.

§ **64.** (1) Organ egzekucyjny dokonywa zajęcia przez wciągnięcie zajętych ruchomości do protokółu. Zajęcie jest dokonane z chwilą podpisania protokółu przez organ egzekucyjny.

(2) Zobowiązanemu, a w razie oddania zajętej ruchomości pod dozór osoby trzeciej, także dozorcy, organ egzekucyjny doręcza odpis protokółu zajęcia.

§ **65.** Jeżeli organ egzekucyjny zniewolony jest dalszy ciąg zajęcia odroczyć, powinien, stosownie do okoliczności, poczynić zarządzenia, zapobiegające usunięciu ruchomości jeszcze niezajętych.

§ **66.** Jeżeli wierzyciel żąda, by zajęcie odbyło się w jego obecności, urząd skarbowy zawiadomi go o terminie, w którym

zajęcie ma być dokonane. Jeżeli wierzyciel mimo zawiadomienia nie stawił się, zajęcie będzie dokonane w jego nieobecności.

§ **67.** Jeżeli ruchomości, zajęte na zaspokojenie jednej należności mają być zajęte jeszcze na zaspokojenie innej należności, organ egzekucyjny dokona nowego zajęcia przez protokólarne zaznaczenie go w protokóle pierwszego zajęcia bez wciągania poszczególnych ruchomości do protokółu.

§ **68.** (1) Organ egzekucyjny dokonywa przy zajęciu opisu każdej zajmowanej ruchomości według znamion jej właściwych oraz oznacza jej wartość. Organ egzekucyjny może dokonać oszacowania na podstawie dowodów, okazanych przez zobowiązanego, a w szczególności na podstawie faktur.

(2) Przedmioty ze złota, platyny i srebra nie mogą być oszacowane niżej wartości kruszcu.

§ **69.** Jeżeli organ egzekucyjny uzna, że dla należytego oszacowania należy przywołać biegłego, albo jeżeli wierzyciel lub zobowiązany podnoszą zarzuty przeciwko oznaczonej wartości, oszacowanie przez biegłego odbędzie się najpóźniej w ostatnim tygodniu przed terminem licytacji. O terminie oszacowania organ egzekucyjny lub urząd skarbowy zawiadomi wierzyciela i zobowiązanego.

§ **70.** (1) Do oszacowania, zarządzonego w myśl poprzedniego paragrafu, urząd skarbowy powoła jednego biegłego. Jeżeli mają być oszacowane ruchomości rozmaitego rodzaju, a niema biegłego, którYby mógł oszacować wszystkie ruchomości, urząd skarbowy powoła biegłego do oszacowania każdej z odrębnych grup ruchomości.

(2) Strona, żądająca oszacowania przez biegłego, winna złożyć na koszty tego oszacowania sumę, odpowiednio oznaczoną przez urząd skarbowy, pod rygorem odrzucenia żądania strony.

§ **71.** Na każdej zajętej ruchomości organ egzekucyjny umieści znak, ujawniający nazewnątrz jej zajęcie, a jeżeli to jest niemożliwe, ujawni je nazewnątrz w inny sposób.

§ **72.** (1) Zajęte ruchomości organ egzekucyjny odda pod dozór zobowiązanemu lub osobie trzeciej, u której je zajął; jednak z ważnych przyczyn może każdocześnie oddać je pod dozór innej osobie, nie wyłączając wierzyciela, choćby to było związane z koniecznością ich przeniesienia.

(2) Dozorca obowiązany jest przechowywać oddane mu pod dozór ruchomości z taką starannością, by nie straciły na wartości, i wydać je na wezwanie urzędu skarbowego lub organu egzekucyjnego. Dozorca nie odpowiada za uszkodzenie lub zaginięcie rzeczy przypadkowe, albo wynikłe wskutek siły wyższej. Dozorca obowiązany jest zawiadomić urząd skarbowy o zamierzonej zmianie miejsca przechowania ruchomości.

(3) Jeżeli zajęte ruchomości pozostawiono w pomieszczeniu należącem do zobowiązanego i dozór powierzono jemu samemu lub członkowi jego rodziny, razem z nim mieszkającemu lub

pracującemu, albo domownikowi, dozorca ma prawo zwykłego używaniu rzeczy, byleby przez to rzecz nie straciła na wartości. To samo stosuje się do przypadku, gdy rzeczy zajęto u osoby trzeciej i pozostawiono pod jej dozorem, o ile osoba ta uprawniona jest do używania rzeczy.

§ **73.** Jeżeli organ egzekucyjny zajęte ruchomości oddał pod dozór zobowiązanemu, osobie trzeciej lub wierzycielowi, osoby te sprawują obowiązki dozorcy.

§ **74.** Dozorcy, o ile nim nie jest zobowiązany, członek jego rodziny lub domownik, należy się wynagrodzenie za przechowanie i dozór, odpowiednio do poniesionych trudów, w wysokości określonej przez urząd skarbowy.

§ **75.** Urząd skarbowy może z ważnych przyczyn zwolnić dozorcę i w jego miejsce ustanowić innego. Odwołanie przeciwko takiej decyzji nie jest dopuszczalne.

§ **76.** Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia zajętej ruchomości w czasie przechowania jej u dozorcy lub w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela, ani do urzędu skarbowego, o ile nie jest dozorcą.

§ **77.** (1) Minister Skarbu może zarządzić utrzymywanie osobnych pomieszczeń do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości oraz ich sprzedaży.

(2) W miejscowościach, w których urzędy skarbowe nie posiadają takiego własnego pomieszczenia, związki samorządu terytorjalnego obowiązane są dostarczyć na ten cel odpowiedniego pomieszczenia oraz przechowywać zajęte ruchomości, złożone w tem pomieszczeniu przez organa egzekucyjne.

(3) Do przechowywania i dozorowania zajętych ruchomości w pomieszczeniach, wymienionych w ustępach poprzednich, będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 64, 72 — 76.

Rozdział II. Sprzedaż.

§ **78.** Sprzedaż zajętych ruchomości odbywa się przez publiczną licytację, o ile niniejsze rozporządzenie inaczej nie postanawia.

§ **79.** (1) Pieniądze zagraniczne, papiery wartościowe i inne ruchomości, mające cenę targową lub giełdową, urząd skarbowy sprzeda z wolnej ręki po kursie dziennym. O ile sprzedaż taka w miejscu siedziby urzędu skarbowego nie może być dokonaną w ciągu tygodnia, urząd skarbowy, na wniosek wierzyciela lub zobowiązanego, albo też z urzędu, prześle je urzędowi skarbowemu w miejscowości, będącej większym ośrodkiem handlowym, celem ich sprzedaży z wolnej ręki za cenę targową lub giełdową, pod warunkiem wszakże, że strona żądająca złoży w terminie oznaczonym przez urząd skarbowy sumę potrzebną na koszty przesyłki i jej ubezpieczenia.

(2) Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia przesyłki w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela ani do urzędu skarbowego.

(3) Jeżeli sprzedaż przewidziana w ust. (1) nie dojdzie do skutku urząd skarbowy zarządzi dokonanie sprzedaży przez publiczną licytację.

§ 80. (1) Na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela, jak również z urzędu może urząd skarbowy ze względu na ważny interes zobowiązanego lub wierzyciela zarządzić, za zgodą zobowiązanego, a przy drugiej licytacji (§ 92) bez zgody zobowiązanego by sprzedaż zajętych ruchomości nastąpiła w inny sposób (nie wyłączając sprzedaży z wolnej ręki, sprzedaży w przedsiębiorstwie zobowiązanego, sprzedaży komisowej i t. p.), w innem miejscu, jak również by licytację przeprowadził kto inny, niż właściwy organ egzekucyjny.

(2) Przy sprzedaży takiej urząd skarbowy oznaczy cenę, poniżej której sprzedaży nie można dokonać, oraz termin, do którego sprzedaż ma być dokonaną.

(3) Przepisy § 79 ust. (2) i (3) mają odpowiednie zastosowanie.

§ 81. (1) Termin licytacji winien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się wcześniej niż piętnastego dnia od daty zajęcia.

(2) Termin licytacji może być wyznaczony na dzień wcześniejszy, niż piętnasty od daty zajęcia, jeżeli ruchomości ulegają szybkiemu zepsuciu lub wskutek opóźnienia sprzedaży straciłyby znacznie na wartości, oraz jeżeli przechowanie pociąga za sobą koszty niewspółmierne z ich wartością.

(3) Termin licytacji przedmiotów zajętych u właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych winien być tak wyznaczony, aby licytacja nie odbyła się podczas siewów zwyczajnych, wiosennych i jesiennych przez dwa tygodnie i podczas żniw przez cztery tygodnie. Czas siewów i żniw określają władze skarbowe według stosunków miejscowych, po wysłuchaniu opinji organizacji rolniczych.

§ 82. (1) Licytacja odbędzie się w miejscu, gdzie się znajdują ruchomości.

(2) Na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela, jak również z urzędu, licytacja może się odbyć za zgodą zobowiązanego, a przy drugiej licytacji (§ 92) bez zgody zobowiązanego, w innem miejscu, jeżeli to rokuje korzystniejszą sprzedaż. W tym celu urząd skarbowy zarządzi przewiezienie ruchomości na inne miejsce, a w razie potrzeby prześle je innemu urzędowi skarbowemu. Z powodu uszkodzenia lub zaginięcia w czasie transportu, zobowiązanemu nie służy żadne roszczenie do wierzyciela i urzędu skarbowego.

(3) Urząd skarbowy zaniecha przewozu lub przesyłki, jeżeli strona, która wniosek zgłosiła, nie złożyła sumy potrzebnej na

koszty przewozu, lub przesyłki w terminie przez urząd skarbowy oznaczonym.

§ **83.** (1) Urząd skarbowy ogłosi o licytacji przez obwieszczenie, w którem wymieni:

a) miejsce i czas licytacji,
b) ruchomości, które mają być sprzedane z podaniem ich rodzaju,
c) miejsce i czas, w których można ruchomości przed licytacją oglądać,
d) nazwisko zobowiązanego, jeżeli podanie nazwiska może rokować pomyślniejszą sprzedaż.

(2) Odpis obwieszczenia urząd skarbowy doręczy stronom i dozorcy, o ile nim nie jest zobowiązany.

§ **84.** (1) Jeżeli wartość ruchomości, które mają być sprzedane, przewyższa sumę pięciuset złotych, urząd skarbowy zarządzi jednorazowe zamieszczenie obwieszczenia w dzienniku poczytnym w danej miejscowości.

(2) Urząd skarbowy winien umieszczać w dzienniku takim, o ile to jest możliwe, zbiorowe obwieszczenia o terminach sprzedaży ruchomości, należących do różnych zobowiązanych, choćby terminy te przypadały na różne dni.

(3) Na wniosek i koszt wierzyciela lub zabowiązanego urząd skarbowy zarządzi ogłoszenie również w inny, przez wnioskodawcę wskazany, a odpowiedni sposób.

§ **85.** Na trzy dni przed dniem licytacji, a gdy licytacja ma się odbyć wcześniej, niż po czternastu dniach od daty zajęcia, urząd skarbowy na jeden dzień przed wyznaczonym terminem, lub w wyjątkowych przypadkach nawet w dniu licytacji, zarządzi przybicie obwieszczenia na tablicy urzędu skarbowego, na drzwiach zewnętrznych domu, gdzie się odbyć ma licytacja, na tablicy ogłoszeń najbliższego zarządu miejskiego lub gminnego, a nadto, o ile to uzna za potrzebne, zarządzi ogłoszenie w sposób, w danej miejscowości zwyczajem przyjęty, w takich miejscach, w których ogłoszenie może przyczynić się do rozpowszechnienia wiadomości o licytacji.

§ **86.** Przetarg rozpoczyna się od wywołania ceny. Ceną wywołania jest suma oszacowania.

§ **87.** (1) Licytacja poczytuje się za niedoszłą do skutku, jeżeli w niej nie weźmie udziału przynajmniej dwóch licytantów, jak również, jeżeli żaden z uczestniczących nie poda ceny wyższej ponad oszacowanie.

(2) W przetargu nie mogą uczestniczyć organ egzekucyjny prowadzący licytację, zobowiązany oraz organ bezpieczeństwa, obecny w charakterze urzędowym.

§ **88.** Na sprzedaż będą wystawione kolejno poszczególne ruchomości lub poszczególne grupy, obejmujące ruchomości tego samego rodzaju, z wymienieniem sumy oszacowania i sumy wywołania. Zobowiązany może żądać, aby ruchomości były wystawione na sprzedaż w kolejności przez niego wskazanej. (C d. n)

Z życia organizacji.

Akcja zapomogowa.

Na ostatniem posiedzeniu Zarządu Głównego Z. K. S. rozpatrzone było podanie członka Zrzeszenia kol. Michała Glińskiego z Kielc o przyznanie mu jednorazowej zapomogi w sumie zł. 5.000 z powodu zwolnienia jego z urzędu komornika na skutek utraty zdolności do pracy.

Po stwierdzeniu przez Zarząd Główny, że kol. Gliński spełniał swoje obowiązki członkowskie i należał do Kasy Zapomogowej, powyższa zapomoga została kol. Glińskiemu przyznana.

Należy zaznaczyć, że jest to już siódma zapomoga, wypłacona przez Zarząd Główny członkom Zrzeszenia wskutek śmierci, utraty zdolności do pracy lub z powodu zwolnienia z urzędu z powodów od członka Zrzeszenia niezależnych.

Napływ nowych członków.

Na apel „Egzekucji Sądowej" ilość kolegów, zgłaszających swoje przystąpienie do Zrzeszenia, stale wzrasta. Jest to objaw nadwyraz dodatni i świadczący o tem, że konieczność zorganizowania się znajduje wśród kolegów należyte zrozumienie, gdyż leży przedewszystkiem w interesie zrzeszonych.

Podajemy do wiadomości kolegów, stojących dotychczas po za organizacją, że sekretarjat Zarządu Głównego Zrzeszenia wysyła na każde żądanie deklarację członkowską i statut Zrzeszenia.

Zebranie Koła Z. K. S. w Kielcach.

21 sierpnia w Kielcach w lokalu kol. Janczura odbędzie się zebranie Koła Z. K. S. okręgu kieleckiego. Na zebranie to oczekiwany jest przyjazd przedstawiciela Zarządu Głównego z Warszawy.

Z ruchu wydawniczego.

Na półkach księgarskich ukazał się zbiór najważniejszych opłat stemplowych, sądowych, notarjalnych, hipotecznych i komorników, obowiązujących we wszystkich trzech b. zaborach. Zbiór bardzo starannie opracowali p. p. Wacław Kruszewski, st. Sekretarz Sądu Okręgowego w Warszawie i Leo Hochberg, apl. adwok., podając teksty jednolite ustaw i rozporządzeń z uwzględnieniem najnowszych zmian. Zbiór opłat wyszedł nakładem księgarni Prawniczej.

Sprostowanie błędu.

W N. 5 „Egzekucji Sądowej" w art. Kodeks Karny na str. 21 w wierszu 34 wskutek przeoczenia korektora zdanie powinno mieć brzmienie następujące: „Z działu przestępstw przeciwko mieniu charakterystycznem jest zastąpienie uprzedniego pojęcia „rzeczy ruchomej" na „mienie ruchome".

PRENUMERATA MIESIĘCZNA

„EGZEKUCJI SĄDOWEJ"

wynosi zł. 4.50 wraz z przesyłką

Należność za prenumeratę prosimy wpłacić na konto P. K. O. Nr. 23.452.

Drukarnia „SIŁA", Warszawa, Marszałkowska 71. Telefon 8-34-48.